

Bp Wiktor Skworc

„Niech świat tak na was patrzy, jak na sługi Chrystusa”

(por. 1Kor 4,1)

List pasterski na rozpoczęcie Roku Kapłaństwa

Drodzy Bracia Kapłani, umiłowani Diecezjanie,

1. W uroczystość Najświętszego Serca Pana Jezusa, 19 czerwca b.r., Ojciec Święty Benedykt XVI zainaugurował w Kościele powszechnym Rok Kapłaństwa. Okazją ku temu stała się, przypadająca w tym roku, 150. rocznica śmierci św. Jana Marii Vianneya, proboszcza z Ars.

Ten święty kapłan, duszpasterz, patron proboszczów, a już niedługo, jak zapowiedział Ojciec Święty, patron wszystkich kapłanów, tak mówił wiernym o kapłaństwie w jednym ze swoich kazań: „Gdyby nie było sakramentu kapłaństwa, nie mielibyśmy Pana wśród nas. Kto bowiem włożył Go do tabernakulum? Kapłan. Kto przyjął wasze dusze do [społeczności] Kościoła, kiedyście się narodzili? Kapłan. Kto karmi je, by miały siłę do ziemskiego pielgrzymowania? Kapłan. A kiedy dusza popadnie w grzech śmiertelny, kto ją wskrzesi do życia? Kto przywróci jej spokój sumienia? Tylko kapłan. Nie znajdziecie żadnego dobra, które pochodzi od Boga, żeby za nim nie stał kapłan.... Po Bogu kapłan jest najważniejszy!... Kapłan nie jest jednak kapłanem sam dla siebie. Sam sobie nie może udzielić rozgrzeszenia. Nie może sam sobie udzielić żadnego sakramentu. Kapłan nie żyje dla siebie, żyje dla was” (Alfred Monnin, *Zapiski z Ars*, Warszawa 2009, s.117-123).

Jakże trafnie odczytywał naturę Chrystusowego kapłaństwa ten święty, prosty proboszcz z Ars. Już ta wypowiedź naprowadza nas na przeżywanie rozpoczynającego się Roku Kapłaństwa w podwójnej perspektywie: jako Roku „kapłaństwa służebnego” i zarazem Roku „wspólnego kapłaństwa wiernych”.

Na początku Roku Kapłaństwa rozważmy, czym jest kapłaństwo służebne. Spełnimy w ten sposób wskazanie Benedykta XVI, aby wszystkim wiernym Kościoła przypomnieć teologiczną strukturę Chrystusowego kapłaństwa, aby zarówno kapłani, jak i wierni świeccy odnowili w sobie świadomość własnej tożsamości.

2. Istotnym rysem kapłańskiej tożsamości jest służba. Wskazał nań Jezus Chrystus, który powiedział o sobie: *Syn Człowieczy przyszedł po to, żeby służyć* (Mk 10,45).

W Wielki Czwartek, podczas Ostatniej Wieczerzy, w testamencie, który zostawił swoim uczniom, zawarł takie słowa: *Największy między wami niech będzie jak najmłodszy, a przełożony jak sługa! (...) Otóż Ja jestem pośród was jak ten, kto służy* (Łk 22,26-27). Lekcję służby każdemu człowiekowi dał Jezus, umywając Apostołom nogi. Ten czyn stanowi niejako streszczenie arcykapłańskiej misji Chrystusa – Sługi Pańskiego. On, który jest Panem, zniża się, zdejmując szaty swej chwały i staje się sługą umywającym nogi. Zniża się do naszych brudnych stóp, do moralnego brudu ludzkości i w swej miłości czyni nas czystymi, przemienia nas.

Ale to nie był gest jednorazowy. Tę postawę bezinteresownej służby człowiekowi,

aż do całkowitego wyniszczenia na krzyżu, Chrystus utrwalił w Eucharystii. W niej, aż do skończenia świata, udziela Siebie człowiekowi w formie pokarmu, na wzór codziennego chleba! Jednocześnie w Eucharystii wzywa i zobowiązuje nas do udzielania siebie innym w bezinteresownej służbie. To wezwanie zostało wyartykułowane bardzo wyraźnie w słowach Chrystusa, które wypowiada kapłan podczas Mszy św.: „To czyńcie na Moją pamiątkę”. Nie tylko sprawujcie Eucharystię, na Moją pamiątkę, ale – „na Moją pamiątkę” służcie braciom w miłości, aż do końca! Służcie ich godności i wyzwoleniu! Dźwigajcie z upadków i kryzysów ludzi i środowiska. Nie lękajcie się ataków i prześladowań.

Służba w miłości, realizowana w kapłaństwie służebnym, to nie tylko troska o zbawienie indywidualnego człowieka, to także otwartość na powszechną misję zbawienia *aż po krańce ziemi (Dz 1,8)*. Każda bowiem posługa kapłańska uczestniczy w uniwersalnej misji powierzonej przez Chrystusa Apostołom. Ze względu zatem na naturę swej posługi, kapłani powinni być przepojeni i ożywieni głębokim duchem misyjnym i duchem prawdziwie katolickim, który pozwala im wybiegać poza granice własnej diecezji, narodu, kontynentu i odpowiadać na potrzeby całego Kościoła, z sercem gotowym do głoszenia wszędzie Chrystusowej Ewangelii (por. PdV, 18). Tę pomoc Kościołowi poza granicami naszej diecezji aktualnie niesie 236 kapłanów tarnowskich, w tym 55 misjonarzy! Za wieloraką, ofiarną służbę Kościołowi Tarnowskiemu, Kościołowi w Europie i w świecie, wszystkim prezbiterom wyrażam uznanie i wdzięczność

Drodzy Diecezjanie!

3. Nie tylko kapłani, ale wszyscy ochrzczeni, mający udział w powszechnym kapłaństwie Chrystusa, są wezwani do składania „duchowych ofiar”. Św. Piotr pisze do chrześcijan w Azji Mniejszej: *Niby żywe kamienie jesteście budowani jako duchowa świątynia, aby stanowić święte kapłaństwo, dla składania duchowych ofiar przyjemnych Bogu przez Jezusa Chrystusa (1 P, 2,5)*.

Do tych ofiar należy przede wszystkim wysiłek związany z budzeniem powołań i z kształtowaniem nowych pokoleń kandydatów do święceń. Szczególna rola w tym względzie przypada rodzinie chrześcijańskiej, nazywanej dzisiaj „pierwszym seminarium”, w którym dzieci od początku uczą się pobożności, modlitwy i miłości do Kościoła. Kontynuacją dzieła rodziców i rodziny powinna być szkoła (por. PdV, 41). Żywą troskę o powołania niech nadal pielęgnują ruchy, stowarzyszenia i grupy modlitewne, takie jak m.in. Towarzystwo Przyjaciół WSD w Tarnowie, Róże Różańcowe i Grupy O. Pio.

Dziękuję Wam, Drodzy Siostry i Bracia, za nieocenioną pomoc świadczoną kapłanom w pełnieniu ich służby ludowi Bożemu. Kapłani wciąż na nią liczą. Przejawiać się ona może w różnych formach apostołstwa świeckich wobec kapłanów, takich jak:

- świadectwo żywej wiary i pobożności;
- modlitwa o dobre powołania, o wytrwanie dla tych, którzy przyjęli sakrament święceń oraz za zmarłych kapłanów;
- tworzenie atmosfery nie tylko domowej, ale również środowiskowej, ułatwiającej wzrost powołań oraz utwierdzającej powołanych w przekonaniu o słuszności

obranej drogi;

- wspomaganie duchowe i materialne Wyższego Seminarium Duchownego w Tarnowie;
- szacunek dla trudu kapłanów, ich poświęcenia, zwłaszcza wobec prób dyskredytowania ich powołania i misji w świecie;
- współpraca z nimi we wzajemnym uświęcaniu się oraz w pogłębianiu wiedzy i kultury;
- dyskrecja, gdy obdarzą nas zaufaniem;
- szanowanie ich wewnętrznej tajemnicy, jako osób poświęconych Bogu;
- pomaganie w pracy duszpasterskiej, odciążanie, zwłaszcza w sprawach materialnych, aby mogli się skupić na sprawach duchowych.

Za autorem Listu do Hebrajczyków zachęcam Was: *Zaufajcie tym, którzy wam przewodzą i bądźcie im ulegli. Oni jako odpowiedzialni za was czuwają nad wami. Niech to czynią z radością, a nie z bólem, gdyż to byłoby dla was szkodliwe (Hbr 13,1)*. I bądźcie im wdzięczni. Do tej wdzięczności – szczególnie wobec katechetów – zachęcam dzieci i młodzież.

Nade wszystko proszę Was o modlitwę za kapłanów w najbliższą niedzielę, która w naszej diecezji jest dniem modlitw o świętość kapłańskiego życia.

Drodzy Diecezjanie!

4. Ogłoszony przez Benedykta XVI Rok Kapłaństwa rozpoczął się w naszej diecezji w wigilię uroczystości NSPJ w tarnowskiej katedrze z udziałem księży dziekanów i społeczności WSD. W samą uroczystość NSPJ inauguracja Roku miała miejsce w dekanatach, a dziś wszyscy jednoczymy się w modlitwie za kapłanów, aby byli wierni swemu powołaniu i charyzmatowi święceń.

Dołóżcie zatem starań, aby w duchu odpowiedzialności za Kościół, jak najlepiej były realizowane wszelkie inicjatywy zmierzające do pogłębienia rozumienia kapłaństwa i jego duszpasterskiej misji. Zyskujcie w ciągu tego Roku odpusty i ofiarujcie je za kapłanów żyjących i zmarłych.

„Zwracam się do wszystkich...i proszę was, módlcie się za waszych kapłanów. Niech Bóg hojnie udziela im swoich darów, aby jako wierni słudzy Chrystusa..., prowadzili was do Niego, bo On jest źródłem zbawienia” (Z liturgii Mszy Krzyżma).

„Módlcie się także za mnie, abym wiernie wypełniał urząd apostołski, który został mnie niegodnemu powierzony i wśród was był żywym wizerunkiem Chrystusa- Kapłana, Dobrego Pasterza, Nauczyciela i sługi wszystkich” (tamże).

Módlcie się również za Biskupów pomocniczych, diakonów i alumnów naszego seminarium. Ta modlitwa niech nieustannie wznosi się do Chrystusa Najwyższego i Wiecznego Kapłana, za pośrednictwem Maryi Matki Kapłanów oraz św. Stanisława BM, a także bł. Romana Sitki, który jako rektor naszego seminarium, oddał swoje życie za kandydatów do kapłaństwa.

W rozpoczęty Rok Kapłaństwa wejdzmy – jako wielka rodzina Kościoła – pojednani z Bogiem i z każdym człowiekiem. Niech każda parafia będzie wspólnotą przebaczenia, pojednania i budowania Kościoła.

W pierwszą niedzielę Roku Kapłaństwa dziękowaliśmy w Starym Sączu za pielgrzymkę Jana Pawła Wielkiego do tego miejsca, za jego arcybiskupską posługę słowa

Bożego i Eucharystii, a także za kanonizację Matki Kingi. Wszystkim, którzy mimo zimna i deszczu przybyli do Starego Sącza składam szczerze Bóg zapłać. Jestem wdzięczny organizatorom uroczystości rocznicowych i Diecezjalnego Święta Rodziny – Stowarzyszeniu Rodzin Katolickich, dziekanom i dekanalnym duszpasterzom rodzin. Okazało się, że nasza pamięć i wdzięczność są mocniejsze niż wszelkie przeciwności!

Na owocne przeżywanie Roku Kapłaństwa z serca udzielam Wam pasterskiego błogosławieństwa: † W Imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.

† Wiktor Skworc
BISKUP TARNOWSKI

Tarnów, 22 czerwca 2009 r.

Zarządzenie: OC-3/15/09

List należy odczytać w niedzielę 28 czerwca br.

Wikariusz Generalny